

Tahitótfalu, 2020.V.10., 10:00 „Ki választana el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? De mindezekben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket.”

24,1; 488,1-4; 179,1 (166) 470,1-5

Lekció: 1Móz 9,8-17 Textus: Róm 8,31-37

Kedves Testvérek!

A legfontosabb kérdés az, hogy kinek a fején látod a koronát, azaz kit tartasz igazán életed irányítójának, Urának. Azt lehet olvasni, hogy koronavírus a nevét onnan kapta, hogy a nap fénykoronára hasonlít az alakja. Fénykorona – korona – uralkodás. Milyen érdekes, hogy egyúttal ez a legfőbb tulajdonságát is megmutatja: ahol megjelent a világban, ott mindenre rányomta a bélyegét! Nem maradhatott változatlan az élet sehol, mert egy új „uralkodó”, ez a vírus átrendezte a szokásokat, hagyományokat. Ennek senki nem örült, de nem volt más választás. Mert király nem csak úgy lehet vki, hogy az alattvalói szeretik: sok olyan király volt már a világtörténelemben, aki erőszakkal uralkodott, és gyűlölték, retgették az országában, az egész világon. Ilyen király ez a koronavírus is: mivel erőszakosan támad, egyszerűen nem lehet figyelmen kívül hagyni. Ő diktál, mindenki más pedig kénytelen-kelletlen elfogadja a helyzetet. De az olyan király napjai, akitől rettegnek, meg vannak számlálva. Mert mindenki egy emberként azon dolgozik, hogy hogyan tudna megszabadulni tőle. A jó hír, hogy a történelemre visszatekintve jók az esélyeink: a gonoszság következményei előbb-utóbb a koronás főket is utoléri. Meglesz az ellenszer a koronavírus ellen is. A rossz viszont az, hogy a gonosz uralkodókat gyakran egy másik, hozzájuk hasonló szokta leváltani. Ami igazságszolgáltatás a régi király áldozatai számára, de szabadulást, menekülést nem jelent, csak immár más lesz az elnyomó vezető. Ez megint csak igaz a koronavírusra is: ha azt legyőzi az emberi tudomány, akkor is lesznek olyan vírusok, amelyek hasonló vagy akár még nagyobb pusztítást tudnak végezni a világban. A legjobb hír azonban az, hogy akinek nem tetszik ez a helyzet, hogy hol vírusok, hol erőszakos emberek miatt változik meg az élet, kereshet magának tökéletes Királyt is. Elhet Isten-királyságának polgáraként, ahol nem egy esendő, de gögös emberi uralkodó nevezeti magát istennek, hanem ahol maga az Isten az uralkodó! Ő uralkodik a természet csapásain és az emberi erkölcstelenség rossz következményein, míg végül mindtől megszabadítja a Benne bízokat, és örök boldogságot ajándékozik nekik.

I. (*A kegyelmes Király*) Napi olvasmányainknak ismét része az 1Móz. Az emberiség majd a választott nép őstörténetének könyve minden hívő keresztyénnek kedves. Igen végletesek ezek a történetek: a legcsodálatosabbtól a legszörnyűbbig jutunk, aztán vissza, és így tovább. De az egész, miközben megmutatja az emberek esendőségét, annál ékebben rajzolja a bukott embervilág sötét ege fölé Isten tökéletes, szent világosságát! A mi korunkban, amikor az ember mindennek a mércéje, és önmegvalósításra, a világ magunkhoz alakítására törekszünk, meglepő, sokak számára elfogadhatatlan egy ilyen üzenet. Ez a baja a hit nélkül élőeknek a személyes Istennel: csak az derülhet ki, hogy Hozzá képest minden ember gyarló és megbízhatatlan. Hiszen hol vagyunk mi a tökéletestől, az önzentlentől, a mindig megbízhatótól? Isten tisztasága, szentsége éppen erre a különbségre, az ember esendőségére világít rá: ezért szeretnének sokan megszabadulni Istentől, mert Isten pusztasága léte megmutatja, hogy az ember mennyire más, mint amilyen szeretne lenni, mint amilyennek képzeletben magát.

Ennek egyik igen fájdalmas megnyilvánulása az özönvíz. Amikor Káin irigységből meggyilkolta Ábelt, a testvérét, elindította azt az erőszakosságot, amely azóta is jelen van sajnos az emberi társadalomban. Akár családon belül, de azon kívül is vannak emberek, akik szerint a vitás helyzetek megoldásának egyetlen módja, ha erőszakkal elhallgattatják a másik embert. Ez is egyfajta uralkodás: hasonló a koronavírus királyságához. Addig tart, amíg az elnyomottak eléggé meg nem erősödnek, és le nem rúgják magukról az elnyomó igáját. Emberek viszonyában azonban ez egy végtelen spirált indít el: mert a vért meg akarják bosszulni, aztán a bosszút is meg kell bosszulni, és ennek soha nincs vége. Ezt látta Isten, és emiatt döntött úgy, hogy a világot megállítja, és nagy tanulságokat adva a túlélőknek engedi tovább létezni.

Ehhez kellett az özönvíz, amely nem csupán az embereket érintette, hanem minden olyan élőlényt, amely a vízi életre alkalmatlan. Minden ilyen elpusztult a hónapokig tartó áradat következtében. Ez nagyon kegyetlennek tűnik, de ha belegondolunk, a leírás szerint csak Nőé volt más, a többi ember mind erőszakos, istentelen volt. Ebből az következik, hogy vszínűleg erőszakos halál várt volna rájuk, de ennek Isten véget akart vetni. És erre azt a megoldást választotta, hogy ezeknek az embereknek az élete az Ő ítéletével fejeződjön be. Az emberi gonoszság ugyanis Isten ellen és a teremtett világ élőlényei ellen elért egy olyan mértéket, amit már Isten nem akart tovább növekedni hagyni. Be kellett avatkoznia. És Istennek, Aki tényleg Ura a világnak, joga volt meghozni egy ilyen ítéletet.

Node a felolvasott Ige már abból az időből szól, amikor Nőé, a három fia és a feleségei túljutottak az özönvízen, és új életbe kezdtek a megtisztított földön. Áldozatot mutattak be Istennek a megmenekülésért, ami maga volt a csoda. Emlékezzünk azokra a turistákra, akik a vírus kitörése miatt a kéthetes karantént a luxushajón, kikötőben állva, földi segítséggel vészelték át. Milyen állapotok lehettek ezzel szemben az ormóttan bárkában, ráadásul nem két héten át, hanem egy évig! De Nőé a családjával ebből a borzalmas, hosszú időn át tartó megpróbáltatásból eljutott az ószinte hálaadásig azért, mert Isten megtartotta őket. Ezután mondta nekik Isten, hogy szövetségre lép mindazokkal, akik a bárkában túléltek az özönvizet. Ez egy minden emberre és állatra kiterjedő szövetség. Értelme az, hogy Isten megígéri: nem fogja még egyszer özönvíz által elpusztítani a világot. Ennek jelét is adja, amely egyrészt megnyugtatóan látszik az emberek felé, másrészt Istent is emlékezteti ígéretére. Ez utóbbira persze nincs szükség, Isten nem felejt el, amit megígért. De mi, emberek hajlamosak vagyunk Őt is magunkhoz hasonlónak gondolni. Ezért mondta azt, hogy a jel majd Őt is emlékezteti: hogy az ember kétszeresen is megnyugodhasson.

Ez a jel a szivárványív: az eredetiben a szó csak mint „ív” szerepel. A felhőkre tett ív nyilván a szivárvány, tehát jó a fordítás. A kommentárok azonban megjegyzik, én is elmondom most, hogy a szó másik jelentése: íj. Hiszen az is íves. Ez tehát azt jelenti, hogy Isten akaratából a harc jelképe a békességnek, a biztonságnak a jelképévé válik: a lefektetett, vízszintesen hajló ív nem fenyeget, hanem éppen hogy megnyugtat. És ez volt Isten szándéka a halál torkából megmenekült élőlények felé: hogy ereje mellett szeretetét is megmutassa.

A szivárvány megjelenése mindig vmi különleges élmény. Én pl. máig emlékszem az első esetre, amikor kettős szivárványt láttam nagyszüleim kertjéből, pedig régen volt, lehetett akkor vagy 5-6 éves. De máig látom magam előtt az egészet. Különleges élmény, mikor az amúgy szürke, fekete, fenyegető ég elkezd világosodni és megjelennek az égen szokatlan színek. A kavargó felhők fölött halad a csodálatos ív a maga rendezettségével, stabilitásával. Szóval nagyon megdöbbentő a kontraszt a felhők és a szivárvány között. Ezért lehet éppen ez a jele Isten békességének, hatalmának. Nőé és családtagjai, vmint az állatok egy rettenetes élményen vannak túl: borzalmas hánykolódás, heteken át tartó sötétség, eleinte a fuldoklók javeszékélete, a megfeneklés után a síri csend... Noha megmenekültek, mégis átérezték saját porszem-voltukat: az addig békésnek ismert természet olyan arcát mutatta meg, amelynek már a gondolatától is kirázta őket a hideg, és halálfélelmük lett. Vki azonban áll ezek mögött az erők mögött, ill. fölöttük. Az ember első látásra úgy gondolná, hogy ezek uralkodnak: mert az ember semmit sem tud tenni a természet erejével szemben, ha az igazán megmutatkozik. Egy nagyobb vihar máig is tönkre tud tenni bármit, amit ember készített: repülőket, épületeket, szántókat, programokat, mindent. Hajlamosak vagyunk leragadni a természet erőinél, mert csak ezeket látjuk: jön a vihar, és tönkretesz, amit szerettem volna, néha még áldozatai is vannak. De nem lenne muszáj ezeknek az erőszakos királyoknak az elnyomásában élni: mert lehet tudni, hogy fölöttük is uralkodik vki: az igazi Király, az élő Isten. A szivárvány a maga rendezettségével, a kavargó felhők fölé hajlásával ezt a fenséges Uralkodást hivatott megmutatni. Hogy Isten ott áll a vihar fölött, és parancsol. A természet erői semmit sem tehetnek, csak azt, amit Isten megenged nekik. Nálunk sokka nagyobbak, de Teremtőjüknek szót kell fogadniuk.

Akiket mi minket elnyomó királynak látunk, azok csupán szolgálói a felséges Istennek. Ezt akarta az Úr a halálból megmenekült Nőé és sorstársai számára egyértelművé tenni. És ez az üzenete ennek a máig is fennálló szövetségnek a mi számunkra is. Jóllehet, a koronavírus nem vihar, viszont természeti csapás. Nagyon megváltoztatta az életünket, de az özönvíz és az utána következő történetek alapján – meg az egész Szentírás alapján – elhihetjük: Isten uralkodik fölötté. Ez nem azt jelenti, hogy úgy meg lehet úszni, mintha nem is lenne. De azt jelenti, hogy nem kell a rettegetés, a vírus rabjává válni – aki bízunk Istenben, az tovább lát, mint a természeti csapás. Ellát egyenesen Isten hatalmáig, ezért mindig biztonságban érezheti magát. Mert neki még a halál sem árt. Kissé furcsán szólva a Krisztusban hívó ember számára a testi halál is egy olyan „természeti csapás”, amely felett Isten az Úr. Tehát Ő a megtörtént halálnak is parancsol: mégpedig a halottak örök életre való feltámasztásával.

II. *(Isten feltétel nélkül kínálja a kegyelmét)* Nagyon érdekes, hogy ennek a szövetségnek nincsen feltétele: nem mondja az Isten, hogy ha ilyenek meg ilyenek lesztek, akkor nem lesz még egy özönvíz. Hanem csak a saját vállalását, ígéretét mondja el: *Nem lesz több özönvíz, én uralkodom a természet általatok megfellebbezhetetlen, felfoghatatlanul hatalmas erőim.* Mivel még mindig ugyanabban a világban élünk, amelyben ezt Isten kimondta, erre a szövetségre nyugodtan építhetünk! Isten a folytatásra nézve kegyelmes Urként mutatkozik be.

Nagyon fontos látnunk, hogy az özönvíz bekövetkezése sem kegyetlenség a részéről, bár nyilván rettenetes lehetett. Hogy ezt jobban értsük, hadd hozzak egy mai példát: ha egy robbanóóvvel felszerelt, fenyegetőző terroristát az ártatlan túszok védelmére a hatóságok megölnék, az is rettenetes, de mégis más, mint ha a dolog fordítva történik. Ha a terrorista öl meg ártatlanokat. Minden halál iszonyú, de a másokat fenyegető gonoszság megfékezése az ártatlanok védelméért mégis szükséges lehet. Vmi ilyesmi volt az özönvíz is: Isten nem akarta, hogy az erőszak fékezése, válaszreakció nélkül teljesen eluralkodjon a földön.

Sajnos, mint ma is láthatjuk, jelen van a mások elnyomása a világ számos helyén. De mindez annak a fényében történik, hogy már tudjuk, mi Isten véleménye erről a dologról. Már tudjuk, hogy túlélésre csak az számíthat, akit ismeri Isten, és hallgat Rá: „a jövő a béke emberé” (Zsolt 37,37). De az özönvíztől a világ végéig terjedő időszakot nem a rendszeres özönvizek, ítéletek jellemzik, hanem Istennek a feltétel nélküli kegyelme! Nem változott meg a világ sem az özönvíztől, sem pedig Krisztus kereszttétől. Pedig Isten mindkettővel a kegyelmét hirdette meg: egyrészt azt, hogy milyen halálos valóság a bűn szolgájának lenni, másrészt azt, hogy ebből egyedül Általa lehet kitörni. Ő a megmentő, és ez a lehetőség minden élő ember számára adott! John C. Lennox oxfordi keresztyén matematikaprofesszor írt egy rövid, de nagyon csodálatos könyvet „*Hol van Isten a koronavírus idején*” címmel. Ebből szeretnék idézni egy gondolatot: „Lehetséges, hogy a koronavírus is egy hatalmas hangszóró, amely eszünkbe idézi a ’végső statisztikát’: száz emberből mind a száz meghal. Amennyiben figyelmünket így ismét afelé az Isten felé fordítjuk, akit talán évek óta elhanyagoltunk, és aki azért viselt töviskoronát, hogy helyreállítsa a kapcsolatunkat önmagával, és új, hibátlan világot nyisson meg előttünk a halálon túl, akkor a koronavírus az általa végzett pusztítás ellenére is igen jótékony célt szolgált.” Az özönvíz, vagy bármely más természeti csapás önmagában rettenetes és elkeserítő. De ha látjuk a természet erői fölé magasodó szivárványt: Isten velünk kötött szövetségének jelét, akkor megtelhet a szívünk reménységgel. Sok rosszon át kell mennünk, de Isten mind fölött Úr. Ennek elfogadását, mint a boldog élet egyetlen esélyét hirdeti meg az özönvíz után, és azóta is, amíg világ a világ: akárki vagy, akárhogy is éltél eddig, Istentől új életet, új lehetőséget kaphatsz. Nem érdemelted ki, Ő döntött úgy, hogy megbocsát, hogy irgalmaz, hogy esélyt ad. Ha az életünk e mostani felfordulása elgondolkodtatott, ne halogasd a kapcsolatot rendezését a Biblia Istenével, az egy élő, igaz Istennel. Ha megteszed, akkor nem volt hiába ezeknek a heteknek az átélése. Akkor a rossz jót szolgált ezúttal: rájöttél, hogy Isten nélkül nincs esélyed, de Vele örök boldogság vár rád. Ne a vírus vagy a természet legyen a legnagyobb erő, amit látsz: vedd észre az ezek fölött világító szivárványt: szűnik a vihar, és jön a csoda!

III. *(Reménységünk alapja, hogy az Úr Jézus szeret minket)* Nekünk, akik az Úr Jézusban hiszünk, a szivárvány ősi jelenél sokkal világosabb is a rendelkezésünkre áll: az Úr Jézus kereszthalála, feltámadása és mennybemenetele. Ezek által Isten minden kétséget kizáróan megmutatta, hogy szeret bennünket, és nyilvánvaló bűneink ellenére nem az elvesztésünkön, hanem a megmentésünkön dolgozik. Krisztusban elkészítette és felajánlja az egyetlen, számunkra érthető, elfogadható, járható menekülési útvonalat. Erről szól a másodjára felolvasott szakasz.

Pál leírja, hogy Isten szeretetének soha felül nem múlható bizonyítéka és jele Krisztus kereszthalála: „*Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozza nekünk vele együtt mindent?*” Tehát Isten a mindenekfelett való uralmával nem ellenünk, hanem a mi érdekünkben avatkozik be a világ menetébe. Ha ártani akarna, akkor elrendelhetette volna Megváltó nélkül is a világ végét, és igaza lett volna. De nem ez a szándéka, hanem a lehető legtöbb ember megmentése! Ahogy az özönvízkor a Nőéhez tartozók menekültek meg, úgy a világ végétől és a haláltól az Úr Jézus hozzátartozói, követői menekülhetnek meg. Nem azért, mert megérdemlik, hanem azért, mert az Úr Jézus nekik akarja adni. Mert Ő megérdemelte a megmenekülést, és nem tartja meg magának. „*Ki vádolná Isten választottait?*” „*Ki ítélne kárhozzáttra?*” A bűn és az ítélet kérdését az Úr Jézus lerendezte: aki Vele, Benne lép Isten elé, annak nem lesz része kárhozzátban, ítéletben. Már csak azt kell kimondania Pálnak, hogy Krisztus eme csodálatos szeretete és ereje mindennél nagyobb: „*Ki választana el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? Amint meg van írva: Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat.*” Itt elsősorban a más emberek gonoszságának következményét említi, de igaz ez a nyomorúság vagy a veszedelem (vö. 2Kor 12,26!) kapcsán akár a természeti csapásokra, így pl. a koronavírusra is. Az Úr Jézus szeretete mindezeknél hatalmasabb, ezért ezek együttvéve sem tudnak elszakítani minket attól, amit Ő a Benne bízóknak ígért.

„*De mindezekben diadalmaszkodunk az által, aki szeret minket.*” Az Úr Jézus mindennél erősebb szeretete a megtartó erő: mivel Ő szeret minket, ezért van esélyünk Általa az örök boldogságra, ill. az életellenes erőkkel szembeni győzedelmeskedésre. A mi alacsony nézőpontunkból a természet erői, az élet végessége, nálunk erősebb emberek gonoszságai mind királyoknak tűnnek, akiknek muszáj engedelmessé válni. Mert úgyis az lesz, amit ők akarnak. Muszáj velük számolni, mert jelen vannak, és jelen is lesznek az életünkben, Hadd hridessem most Neked, Testvérem a jó hírt: ezek nem lesznek mindig veled! Az Úr Jézus szeretete lesz mindig veled, és az Ő jóságának jó következményei! Lásd meg, vedd észre a viharfelhők fölött tündöklő szivárványt, Isten erejének, rád figyelésének jelét! Bizzál az Úrban: „*Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozza nekünk vele együtt mindent?*” az Úr az igazi, az egyetlen Király! Ámen.
(*Arnavölgyi Béla lp.*)